

C:\Users\Plazma\Desktop\311\Block_Lawrence-Ehrengrafova_asertivita.pdb

PDB Name: Block L. Ehrengrafova asertivit
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.12.2008
Modification Date: 3.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

LAWRENCE BLOCK
EHRENGRAFOVA ASERTIVITA

"Hodně jsem vo tom přemýšlel," prohlásil Dále McCandless. "Tady se toho kromě přemýšlení ani moc dělat nedá." Ehrengraf se rozhlédl po cele v údivu nad tím, jak dalece může tato místnůstka podpořit myšlenkovou činnost. Zdálo se mu, že se v ní jinak dá dělat velice mnoho. Bylo tu lůžko, kde je možno spát, židle, na níž může člověk číst, stůl, u něhož lze napsat "velký americký román z vězení". Na podlaze bylo dost místa, aby člověk mohl cvičit kliky nebo dřepy nebo běh na místě, a pak tu byla vysoko nahoře trubka nesoucí osvětlovací těleso, která by klidně unesla i vás, kdybyste si usmysleli udělat z cárů prostěradla lano a oběsit se.

Ehrengraf pevně doufal, že tento mladý muž se o posledně jmenovanou činnost nepokusí. Vždyť se koneckonců neprovinil zločiny, z nichž byl obviněn. To člověk poznal, sotva se na něho podíval, a malý právník nepotřeboval ani to. Byl o jeho nevině přesvědčen od chvíle, kdy se mladý muž uchýlil pod křídla jeho obhajoby. Žádný klient Martina H. Ehrengrafa nemohl být než nevinný. To bylo pro Ehrengrafa víc než předpoklad. Byl to článek víry.

"Já si myslím, že pro mě se bude hodit," pokračoval mladý McCandless, "nesnesitelný tejrání, to zabírá spolehlivě." "Nesnesitelné týrání?"

Jako to dělají ty bohatí děti v Kalifornii," vysvětloval McCandless. "Táta mě věčně řezal a nutil mě dělat všechno možný a já jsem se bál vo život, bia bia bia, tak co jinýho jsem měl dělat?"

"Vaši jedinou možností bylo vytáhnout poloaautomatickou karabinu," podotkl Ehrengraf, "a vyprázdnit do něj zásobník."

"Ty zásobníky jsou prázdný natotata. Sotva zmáčknete spoušť a už vidíte, že tam nic není a patnáct kulek je v cíli."

"Ale naštěstí jste měl ještě jeden zásobník."

"Pro mámu," přisvědčil McCandless. Jo, ta mě tejrala stejně jako von."

"A vy jste se jí bál."

"Jasně."

"Vaše matka byla na invalidním vozíku," připomněl jemně Ehrengraf. "Trpěla roztroušenou sklerózou. Váš otec chodil o holi po několika slabých mozkových mrtvicích. Vy jste veliký, statný mládenec. Skoro by se dalo říct kolohnát. Bylo by asi těžké přesvědčit porotu, že jste se bál o život."

"To je fakt."

"Kdybyste žil se svými rodiči," dodal Ehrengraf, "lidé by se mohli divit, proč jste se neodstěhoval. Ale vy jste od nich už před časem odešel, vidíte? Máte svůj vlastní dům na druhém konci města."

Dále McCandless zadumaně přikývl. "Tak mi nic jinýho nezbude," usoudil, "než vynést rasistickou kartu."

"Rasistickou kartu?"

"Ušili to na mě rasistický poldové. Podstrčili mi důkazy."

"Důkazy?"

"Tu karabinu s mejma votiskama. Fleky vod krve na mejch šatech. Ty rukavice."

"Jaké rukavice?"

"Našli tam pár rukavic," řekl McCandless. "Ale já vám povím něco, co nikdo jinej neví. Kdybych si zkusil ty rukavice navlíct, tak byste viděl, že jsou mi vo číslo menší. Já bych do nich ruce nedostal."

"A rasističtí policisté vám je podstrčili."

"To si pište."

Ehrengraf sepal špičky prstů obou rukou. "Rasistickou zaujatost tady nějak nedovedu pochopit," namítl mímě. "Vy jste běloch, pane McCandlessi."

"To jo."

"A oba vaši rodiče byli běloši. A všichni policisté zúčastnění na vyšetřování jsou běloši. Všichni příbuzní vašich rodičů jsou běloši a vaši sousedé v místě bydliště jsou vesměs běloši. Kdyby byla na místě činu hranice dříví, nepochybuji, že i ten materiál by byl bělošského původu. Tohle je případ samých bělochů a já prostě nechápu, jak bychom mohli vynášet rasistickou kartu."

"Krucí," zarmoutil se Dále McCandless. Jesli se nedá použít nesnesitelný tejrání ani rasistická karta, tak fakticky nevím, jak se mám z toho dostat. Jako jediná zbejvá vobrana proti surovému sexu a s tím byste asi taky nesouhlasil."

"Těžko bychom s tím něco pořídili."

Já věděl, že to řeknete."

"Zdá se mi, že vy se snažíte čerpat inspiraci z proslulých případů, které se ale do našich souvislostí nehodí. Je tu však jeden případ, který se nám hodí."

"Kterej?"

"Slečna Elizabeth Bordenová," řekl Ehrengraf.

McCandless svažtil zamyšleně čelo. "Elizabeth Bordenová. Já znám Elsii Bordenovou, co si vzala Elmera a prodává kondenzovaný mlíko. Elsie, to je sice zkráceně Elizabeth, ale přesto mi není jasný..."

"Lizzie," upozornil Ehrengraf, "je také domácí zkrácení jména Elizabeth."

"Lizzie Bordenová," McCandlessovi svítilo v očích. "A jo. Už je to dlouho, co? Lizzie vzala mámu sekerou a čtyřicet jí dala najednou."

"Tak se to říká."

"A potom: Aby táta nezbyl na vocet, dala mu jich jednačtyřicet. Tu říkanku si pamaruju."

"Říkanku si pamatuje každý," řekl Ehrengraf. "Ale každý zapomíná, že slečna Bordenová byla nevinná."

"Vy si děláte srandu! Dostala se z toho?"

"Samozřejmě. Porota prohlásila, že není vinna. A co jiného mohli udělat, pane McCandlessi? Ta žena byla nevinná."

Mírně se pousmál. "Stejně jako vy a já."

"Já a nevinný," podivil se Dále McCandless. "To je ale věc."

"Všichni moji klienti jsou nevinní," svěřil se mu Ehrengraf. "Proto mne moje práce tak uspokojuje. A pak ještě honoráře."

"Když už je vo nich řeč," podotkl McCandless, "můžete být kvůli nim v klidu. I kdyby mě nakonec vodsoudili a já nemoh po rodičích dědit, pořád budu mít dost, abych vám zacvakal, co si řeknete. Případly mi totiž náký drobný, když umřela babička."

"To vám umožnilo koupit si vlastní dům?"

"Dostal jsem se tak do balíku. Měl jsem dům a prachy v bance. Já byl totiž její jedinej dědic, a tak když se skutálela ze schodů nznak, dostal jsem všecko já."

"Ona spadla ze schodů?"

McCandless přikývl. "S těma schodama by se mělo něco udělat. Tři měsíce předtím z nich spadnul můj děda a zlomil si vaz."

"A zanechal všechny peníze vaší babičce," dodal Ehrengraf.

"Tak."

"A ta zase vám."

Jo. Dobrý, ne?"

"To jistě," přisvědčil Ehrengraf. "Muselo to být úděsné pro tu starou ženu řtit se po schodišti."

"Snad ani ne," namítl McCandless. "Podle pitvy už byla mrtvá, když padala. Takže to bylo pravděpodobně tak, že když stála nahoře nad schody, dostala infarkt a pak už necejtla nic."

"Infarkt."

"Nebo mrtvici nebo něco takovýho," vysvětloval McCandless opatrně. "Nebo spala a polštář se jí dostal na obličej a udusila se."

"Polštář se jí dostal na obličej?"

"No zkrátka byla stará," shrnul McCandless, "kdo ví, co se jí mohlo stát."

"Ale pokud se udusila pod tím polštářem, jak se podle vás dostala z postele na ty schody?"

"Byla náměsíčná," nadhodil McCandless.

"No ovšem," povzdechl si Ehrengraf. "To mě mohlo samotného napadnout."

"Moji rodiče bydleli v domě, co je postavenej jako ranč. Je to veliký, spousta čtverečních metrů, ale všecko v přízemí. Žádněj sklep a žádná půda." Vzdychl. "Zkrátka a dobře, žádný schody." Zavrtěl trpce hlavou. "Ale vtip je v tom, že kolem toho, jak umřel děda s babičkou, nebyly žádný problémy, takže mám nějaký svoje prachy. Vo honorář se nemusíte bát."

Ehrengraf se vzpřímil. Byl malé postavy, ale jeho dokonalé držení těla a bezvadně ušitý oblek ze surového hedvábí působily, že se zdál vyšší. "Žádný honorář nedostanu," prohlásil, "pokud nebudete shledán bez viny."

"Cože?"

"Taková je moje zásada odedávna, pane McCandlessi. Účtuji honoráře úctyhodné, ale splatné jen tehdy, je-li můj klient zproštěn veškerého obvinění. Skutečnost je taková, že se málokdy ocitnu v soudní síni. Moji klienti jsou nevinní a jejich bezúhonnost vyjde nakonec vždy najevo. Já pro to dělám, co mohu, a často působím jaksi za scénou. A když jsou všechny žaloby staženy a skutečný vrah se dozná, když nevina mého klienta je prokázána ke spokojenosti zákona, pak a jedinej pak si od klientů vybírám odměnu za své úsilí."

McCandless mlčel. Nakonec upřel oči na malého právníka. "Ale tady budeme mít problém," řekl. "Víte, jen mezi náma dvěma, já to udělal."

"Se schodama," navázal mladý McCandless, "by to bylo bejvalo úplně jiný. Zvlášť s mámou na ty její kolečkový židli. Hezký starý schody a je to v pohodě. Místo toho jsem vzal tu flintu a pak koupil ty rukavice."

"Rukavice?"

"Vo číslo menší," vysvětloval McCandless, "to abych je nechal na místě činu. Myslel jsem si - no, to je jedno, co jsem si myslel. Asi jsem moc logicky neuvažoval. Jo, mimochodem. Myslíte, že cvokařská obhajoba by k něčemu byla?"

"Že byste byl nevinnen na základě snížené příčetnosti?"

"Jo. Já jsem si totiž dal pár špetek DTT, než jsem šel koupit ty rukavice."

"Máte na mysli ten insekticid DDT?"

"Ale ne. Tohle je DTT, zkratka za di-tetra thiazol, a je to prostředek pro uklidnění zvířat v cirkuse, ale když si toho šňupnete vy, tak vás to jako vevnitř báječně naladí."

Za hodně tady může televize, pomyslel si Ehrengraf a pobídl svého klienta: "Tak jste vzal pušku a koupil rukavice..."

"No a pak jsem tam šel a udělal to, co jsem musel. Ale to si samozřejmě nepamatuju."

"Že si to nepamätujete?"

McCandless zavrtěl hlavou. "Ani ň vod ty chvíle, co jsem zaparkoval auto na jejich příjezdový cestě, až do toho momentu, kdy jsem se po hodinách probudil ve své posteli. Já si z toho totiž nikdy nic nepamatuju. Ani jak jsem voddělal dědu s bábrlí, si nepamatuju. To všechno kvůli EKG."

"Asi vám dobře nerozumím," postěžoval si netrpělivě Ehrengraf. "Vám dělali elektrokardiogram?"

"To je něco kvůli srdci, ne? Já mám srdce dobrý. Ne, EKG je ten prášek, co si ho ubalíte a vykouříte. Co znamenají ty písmena, to vám nepovím, ale původně l vynašli jako hnojivo na africký fialky. Museli to stáhnout z trhu, když se přišlo to, co to dělá s lidma."

"Co to dělá?"

"Já bych řek, že vás to pěkně vytočí," usoudil McCandless, "ale určitě to nevím. Vypadá to tak, že si zahulíte a máte totální vokno. Pokaždý, když to kouřím, je to to samý. Zapálím si, nadejchnu se a první, co pak vnímám, je to, že se za pár hodin probouzím ve své posteli. Takže vám nemůžu říct, jaký to je. Akorát vím, co dokážu, iž jsem tím nadupanej. Zatím jsem tak vyřídil dědu s babkou a tátu s mámou."

"Já to věděl," řekl Ehrengraf.

"Co jako?"

"Věděl jsem, že jste nevinný, věděl jsem to. Pane McCandlessi, vy si nepamätujete nic ze žádné z těch vražd, to jste mi chtěl říct?"

"Jo, ale..."

"Vy jste možná chtěl těm lidem ublížit, ale bylo to natolik proti vaší povaze, že jste musel požit nebezpečnou psychotropní látku, abyste se k tomu vzchopil. Říkám to správně?"

"No, celkem jo, ale..."

"A vy si vůbec nevzpomínáte, že byste se dopustil zločinu. Jste přesvědčen o své vině, poněvadž jste ve vězení, obžalován z hrozného zločinu. Vidíte ten problém, pane? Není v tom, co jste udělal, ale ve skutečnosti, že jste neudělal nic. Problém je to, o čem jste přesvědčen."

McCandless na něho zíral.

"Když nejste přesvědčen o vlastní nevině vy," naléhal Ehrengraf, "jak o ní mohou být přesvědčeni druzí? Vaše myšlení je mocné, pane McCandlessi. A právě teď vás vaše negativní smýšlení cejchuje jako vraha."

"Ale..."

"Vy musíte prohlašovat svou nevinu, pane."

"Oukej," souhlasil McCandless. "Jsem nevinnej.' No a co?"

"To je začátek," pravil Ehrengraf. Otevřel aktovku, vytáhl poznámkový blok a plnicí pero. "Ale ono je potřeba víc než jen pouhé slovní prohlášení, aby se změnilo vaše uvažování v tomto směru. Chci po vás, abyste svou nevinu potvrdil písemně."

"To mám psát pořád dokola, že jsem nevinnej?"

"Je to trochu složitější." Ehrengraf si vzal pero a uprostřed stránky udělal svislou čáru. "Budete dělat tohle: na levou stranu napíšete Jsem úplně nevinný'. Napravo pak hned napíšete k té větě první zápornou reakci, která vás napadne."

"Je to jasný." McCandless vzal blok a pero. Jsem úplně nevinný, napsal do levého sloupce. To je pěkná blbost, napsal ihned do sloupce pravého.

"Výborně," povzbudil ho Ehrengraf. "Tak teď dál, ale odpověď napíšete pokaždé jinou."

"Mám psát pořád dál?"

"Až na konec stránky."

Pero črtalo po papíře a McCandless sotva prohlásil svou úplnou nevinnost, hned ji zase popřel. Když dopsal na konec stránky, Ehrengraf si od něho blok vzal. Jsem úplně nevinný / Zavraždil jsem oba rodiče... Jsem úplně nevinný / Zabil jsem dědu a babičku... Jsem úplně nevinný / Zasluhuju plynovou komoru... Jsem úplně nevinný / Jsem největší hříšník na světě... Jsem úplně nevinný / Měli by mě oběsit... Jsem úplně nevinný / Jsem vrah... Jsem úplně nevinný / Loni jsem zabil děvče a ani peníze jsem z toho neměl... Jsem úplně nevinný / Jsem rozený zabiják... Jsem úplně nevinný / Jsem zlý, zlý, zlý!

"Výborně," řekl Ehrengraf.

"Myslíte? Kdyby tohle dostal do ruky okresní státní zástupce..."

"Jenže on to nedostane, to je to," Ehrengraf zmačkal papír, dal jej do kapsy a blok podal zpátky klientovi. "Všecky tyhle negativní myšlenky zamořovaly vaši mysl a duši a bránily vám, abyste věřil ve svou neposkvrněnou nevinnost. Díky tomu, že jste je takhle vyplavil ven, můžeme je ocejchovat a dát vyznít vaši skutečné povaze."

"Svojí skutečnou povahou se nemůžu chlubit," mnil McCandless.

"To z vás mluví vaše negativita," napomenul ho Ehrengraf. "Ve svém srdci jste nevinné dítě boží." Ukázal na poznámkový blok a ve vzduchu naznačil psaní. "Máte něco za úkol."

"Doufám, že jste přines nějaký další poznámkový blok," přivítal příchozího dychtivě McCandless. Je to legrační věc. Já přitom nikdy nebyl moc velkej spisovatel a udělat dvoustránkovou kompozici z angličtiny, to byly pro mě muka.

Znáte to: „Moje letní prázdniny“.

Ehrengraf si dovedl živě představit, jak mladý McCandless trávil letní prázdniny, a diplomaticky se odmlčel.

"Teď jsem psal jako o život," pokračoval mladý muž. "Jak je to dlouho, co jste mi to poprvé uložil, pět dní? A já jsem popsal blok, co jste mi dal, pak mi jeden strážnej přines tenhle malej notýsek, ale já mám radši blok. Podívejte, co jsem napsal dneska ráno."

Ehrengraf rozevřel složený arch nelinkovaného bílého papíru. McCandless jej rozpůlil středovou čarou shora dolů a vlevo psal svá prohlášení a vpravo své reakce na ně: Jsem úplně nevinný / Celej život jsem měl potíže... Jsem úplně nevinný / Možná to nebyla vždycky moje chyba... Jsem úplně nevinný / Nepamatuju si, že bych udělal něco zlého... Jsem úplně nevinný / Ve svém srdci jsem... Jsem úplně nevinný / Kéž by to byla pravda!

"Urazil jste veliký kus cesty," řekl Ehrengraf svému klientovi. "Vidíte, jak se mění charakter vašich reakcí."

"Je to jako kouzlo," pravil McCandless.

"Kouzlo asertivity."

"Celou dobu jsem jenom zapisoval první slova, který mi bleskly hlavou. Ale ty starý a zlý věci už mě přestaly napadat."

"Očistil jste se od nich."

Já nevím, co jsem udělal," odpověděl McCandless. "Možná že mě to prostě omrzelo. Ale v jednu chvíli už mi nepřipadalo přirozený psát, že jsem rozenej zabiják."

"Protože nejste."

"Asi ne."

"A jak se teď cítíte, pane McCandlessi? Když nedržíte v ruce pero, ale mluvíme z očí do očí? Nejste vinen zločiny, ze kterých vás obviňují?"

"Snad ne."

"Snad ne?"

Je to skoro drzost si to myslet," řekl mladý muž, "ale možná, že nevinnej jsem. Moh bych bejt, ne? Fakticky bych moh."

Ehrengraf zářil. "Opravdu jste a mým úkolem je to dokázat. A vaším...", otevřel aktovku a podal klientovi nový poznámkový blok, "...je dále upevňovat vědomí této nevinnosti, až ve vaší mysli nebude už místo pro pochyby a negativitu. Máte práci, pane McCandlessi. Jste na ni připraven?"

McCandless se horlivě chopil pera.

"Malej Bobby Bickerstaff," vrtěl McCandless v úžasu hlavou.

Ehrengraf si sáhl na uzel kravaty a nenápadně si jej utahoval. Byla to kravata společnosti, jejímž členem Ehrengraf nikdy nebyl, a neměl tedy právo ji nosit. On si ji však pravidelně vázal ve chvílích svého triumfu, jaký slavil právě teď.

"Ve snu by mě to nenapadlo," říkal McCandless. "Ani za milion let."

"Vy jste ho tedy znal?"

"Chodili jsme spolu do základní školy. Vlastně jsme byli v jedny třídě, dokud jsem já nezůstal jeden rok sedět. Víte co? To bylo taky skoro k nevíře."

"Že jste zůstal sedět? Musím říci, že se mi to samotnému nechce věřit. Jste přece inteligentní mladík."

"Kvůli inteligenci to nebylo. To kvůli chování. Znáte to, mluvil jsem při vyučování, házel křídou a tak."

"Nezbednosti," pravil Ehrengraf.

"Podpaloval jsem kdeco," pokračoval McCandless, "rozbíjel okna, upravoval auťáky."

"Upravoval jste auťáky?"

"Autá učitelů," vysvětloval mladík. "Propichoval jsem pneumatiky, házel cukr do nádržek nebo škrábal lak. Nebo vyhrnoval okýnka."

"Cihlou," navrhoval Ehrengraf.

"Třeba. To se taky člověku nechce věřit. Že jsem dělal tohle všechno."

"Rozumím."

"Bejval jsem takovej," říkal a v zamyšlení vraštil čelo. "Nebo jsem si prostě myslel, že jsem takovej, a proto jsem tak vyváděl."

"Ach," udělal Ehrengraf.

"Celou tu dobu jsem byl nevinnej," hloubal McCandless. "Ale nevěděl jsem to, držel jsem se toho přesvědčení, že jsem zlej, a když jsem byl malej kluk, nutilo mě to dělat neplechu."

"Přesně tak."

"A dostal jsem se do ouzkejš a svalovali na mě i to, co jsem neudělal, a to už jsem si byl jistej, že jsem vážně zlej, zlej skrz naskrz. A... a..."

Chlapec složil hlavu do dlaní a rozvzlykal se. "No tak, no tak," měkce opakoval Ehrengraf a poklepal mu na rameno.

Po chvíli se McCandless vzchopil a řekl: "Ale ten malej Bobby Bickerstaff. Nemůžu se z toho vzpamatovat."

"Zabil vám rodiče," řekl Ehrengraf.

"Tomu se skoro nedá věřit. Já jsem si vždycky myslel, že to je takový malý dobro-tisko."

"Hodný, tichý chlapec," potvrdil Ehrengraf.

"Jo, takovej, co ho každě vždycky vodstrčí a voň se pak jednoho dne utrhne a sousedi jsou z toho vedle, stejné jako já teď z Bobbyho. Jak se jmenovali ty manželé, co je zabil?"

"Roger a Sheila Capstoneovi."

"Já je neznal, ale bydleli tam co naši, ve stejným typu domku. A vona byla v kolečkový židli, jako moje máti?"

"Nepohyblivý byl pan Capstone," opravil ho Ehrengraf. "Zmrzačil se při automobilové nehodě."

"Chudák. A malej Bobby Bickerstaff do něj napálil celej zásobník a druhej do manželky."

"Vypadá to tak."

"Hodnej malej Bobby. Voddělal je voba, pak šel do koupelny a napsal něco na zrcadlo."

"Bylo to zrcadlo na toaletním stolku paní Capstoneové," podotkl Ehrengraf, "a napsal to své poslední sdělení její rtěnkou."

"Tohle je naposled. Bůh mi odpusť."

"To jsou jeho slova."

"A pak si oblékl spodní prádlo ty ženy," pokračoval McCandless, "nebo ho měl na sobě už dřív, kdoví, pak si dal novejský zásobník do pušky a hlavěň do pusy a stisknul spoušť. Muselo to tam vypadat děsně."

"To si taky představuji."

McCandless potřásl hlavou v úžasu. "Malej Bobby. Pan Rychlej šíp. Poldové potom prohledali jeho byt, dům, ve kterém vyrůstal, a co našli? Všecky ty zbraně a pornočasopisy a takový věci."

"To bývá běžné," podotkl Ehrengraf.

"A ještě i jiný věci. Něco musel ukrást z domu mejch rodičů, i když si nikdo ani nevšiml, že to chybí. Nějaký matčiny šperky a stříbrnou kapesní lahvičku s vyrytým iniciálama tatky. Já myslím ani nevěděl, že takovou má, ale kolik jich asi najdete s písmenkama W. R. McC.?"

"Musela být jeho."

"No jistě. Ale korunu tomu dal ten deník. Podle toho, co jsem slyšel, tak to většinou byly jenom náčrty, zmatený zápisy, co mu jako táhlo hlavou. Ale zápis ze dne po tom, co umřeli moji rodiče, to bylo něco jiného."

"Trochu nejasné to bylo také," připomínal Ehrengraf, "ale přesto úplně průkazné. Píše, jak přišel do domu vašich rodičů a našel vás tam v křesle a v bezvědomí."

"To muselo být tím EKG."

"Napadlo ho, že vás zabije všechny tři. Místo toho ale zastřelil vaše rodiče a postaral se, abyste byl vy a vaše šaty potřísněny krví, pak setřel své otisky z vražedné zbraně a vtiskl ji do rukou vám."

"Bobbyho matka byla invalidní," vzpomněl si McCandless. "Děti nám říkaly, že bychom proto měli spolu kamarádit. Jako že jsme voba na jedny lodi."

"Ale vy jste přátelé nebyli."

"Děláte si legraci? Syčák jako já že by se měl kamarádit s hodným chlapcem jako Bobby Bickerstaff?" Pak se zamyslel.

"Až na to, že já byl zřejmě celou dobu nevinnej, takže takovej syčák jsem zase nebyl. A Bobby nebyl tak hodnej chlapec."

"Ne."

"Fakticky moh mít něco společného se smrtí svejch rodičů. Tenkrát byl Bobby ještě malý. Nevyšetřilo se úplně jasně, jak to bylo, jestli se dohodli na sebevraždě, nebo jestli otec zabil matku ze soucitu a pak se zabil sám. Lidi si asi říkali, že to vyjde nastejno. Ale teď..."

"Teď je podezření, že to mohl udělat Bobby."

"Mně se zdá, že to možný je. Vždyť je to pořád to samý. Jeho matka byla invalidní, moje matka byla na vozečku a ten pan Capstone více méně taky. Možná že z něj udělalo zločince to, co se stalo jeho rodičům, nebo je zabil sám a tím to začal a ty další dvě vraždy už napodobovaly ten první zločin. Zajímalo by mě, jestli to bylo tak nebo tak."

"Pochybují, že se to kdy dozvíme," podotkl Ehrengraf tiše.

"Asi ne," připustil McCandless. "Vím jen to, že já jsem nezabil nikoho, a to jsem díky vám věděl už dřív. Bobby zabil moje rodiče a děda s babičkou měli prostě úraz. Tak to tenkrát rozhodla policie a jen moje negativní smýšlení o mně samém mě vedlo k víře, že jsem měl něco společného s tím, jak umřeli."

"Tak to je," potvrdil Ehrengraf potěšen. "Máte úplnou pravdu."

"Něco vám řeknu, pane Ehrengraf, ta asertivita je fantastická věc. Chci říct, že jsem za ty léta udělal pár špatnejch věcí. Řekněme si to na rovinu, mám na svědomí pěkný lumpárny. Ale víte proč?"

"Proč, Dale?"

"Dělal jsem to proto, že jsem si myslel, že jsem špatnej. Chci říct, že když jste špatnej člověk, tak děláte co? Špatný věci. Myslel jsem si, že jsem špatnej, tak jsem udělal pár špatnejch věcí."

"Vynadejte psovi..."

"... a voň vás kousne," doplnil McCandless. "A já jsem se nakousal dost, ale nikdy jsem nikoho nezabil. A teď, když vím, že jsem nevinnej, bude ze mě úplně jiná lidská bytost."

"Produktivní člen společnosti."

"No, jestli produktivní, to nevím," podotkl skepticky McCandless. "Víte, já jsem prachatej člověk. S tím, co jsem zdědil po babičce a co zdědím po našich, můžu žít jako pán." Ušklíbl se. "Dokonce i až zaplatím váš honorář, mám pořád vystaráno na celý život."

"Jste v záviděníhodné situaci."

"Takže s produktivností se asi nebudu unavovat," pokračoval McCandless. "Budu prostě hledět, abych se bavil."

"Kluci se musí vydovádet," mnil Ehrengraf.

"Moje řeč. Budu se opalovat, budu mít pořád dost pitiva, opatřím si pár exkluzivních koček, dobré drogy a fůru skvělého jídla, pro případ, že by někoho honila mlsná, a potom, rozumíte..."

"Drogy," pronesl Ehrengraf.

"No co, vždyť jste to sám řek, kluci se musejí vydovádet."

"Dejme tomu, že vám přijde do rukou zase nějaký ten EKG."

"Dejme tomu, že jo. Jsem nevinnej, pane Ehrengraf. Vy sám jste mi ukázal, jak se mám na to dívat. Všecko, co udělám, ať jsem ožralej nebo střizlivěj, čistej nebo zdrogovanej, všecko bude nevinný. Tak z čeho bych si dělal starosti?"

Zašklebil se odzbrojícím způsobem, ale Ehrengraf se odzbrojit nedal. "Nejsem si jist, zda EKG je pro vás to pravé," řekl opatrně.

"Možná máte pravdu. Ale dřív nebo později mi do rukou přijde a já mu neodolám. A co z toho? Já to zvládnou." Ehrengraf sáhl po poznámkovém bloku, obrátil čistou stránku a uprostřed udělal svislou čáru. "Tak," podal blok McCandlessovi. "Tentokrát bych rád, abyste zkusil jinou asertivitu."

"Co třeba 'Jsem dokonalé dítě boží'? To by se mi zamlouvalo."

"Vezměme si něco konkrétnějšího," navrhl Ehrengraf. "Napište 'Skoncoval jsem s EKG, jednou provždy'."

McCandless se zachmuřil, pokrčil rameny, vzal blok a začal psát. Ehrengraf se mu díval přes rameno a četl reakce, jak je jeho klient sázel na papír. Skoncoval jsem s EKG, jednou provždy. / Vy si musíte dělat legraci... Skoncoval jsem s EKG, jednou provždy. / Miluju, jak mi zamotá hlavu... Skoncoval jsem s EKG, jednou provždy. / Nikdy se ho nevzdám... Skoncoval jsem s EKG, jednou provždy. / Copak mi škodí?... Skoncoval jsem s EKG, jednou provždy. / Nedokážu mu odolat.

"Máme práci vytyčenou," pravil Ehrengraf. "Ukazuje nám - nic víc a nic méně -, jak hluboko zasahuje myšlení.

Podívejte se na to, jaký obrázek jste měl o sobě dřív i jak jste ho dokázal otočit."

"Vím, že jsem nevinný."

"A svět se změnil tak, že odráží změnu vašeho mentálního obrazu. Jakmile vyšla najevo vaše nevina, začaly se její důkazy projevovat ve světě kolem vás."

"Už asi chápu, co máte na mysli."

Ehrengraf podal blok a pero zpátky klientovi. Metoda bude fungovat, ujišťoval se. Brzy už se samo pomyšlení, že by polkl EKG, začne mladému Daleovi McCandlessovi jevit jako noční můra.

A to bude jen dobré, uvažoval Ehrengraf. Měl totiž pocit, že svět bude rozhodně místo vlídnější a laskavější, nevezme-li nevinný pan McCandless už nikdy tu chemikálii do úst.